

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 08. 2012.

Massimo Passamani

Više, mnogo više

Massimo Passamani
Više, mnogo više
2010.

Tekst je izvorno obavljen na italijanskom jeziku i pojavio se u anarhističkom časopisu *Canenero*. Ne raspolažemo podacima o godini prvog izdanja.

Engleski prevodi Passamanijevih tekstova počeli su da pojavljuju još od 2000, u anarhističkoj publikaciji *Willful Disobedience*, a zatim i u nekoliko zbirki i bukleta. Sa engleskog, za *Anarhističku biblioteku*, preveo Aleksa Golijanin, povodom hapšenja Massima Passamanija i pokretanja istrage protiv još 43 osobe, u represivnoj akciji italijanske policije, od 27. VIII 2012. „*More, Much More*“ and *Other Writings*, <http://theanarchistlibrary.org/library/massimo-passamani-more-much-more-and-other-writings>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2010.

Menadžeri pasivnosti oduvek su nam nametali lažnu alternativu: ili pasivnost ili oružana grupa. Svako ko izmiče ulozi koju mu diktira normalnost, mora se, u trenucima krize, silom vratiti nazad. Ta igra ima svoja pravila: dominaciju ili prihvatate ili je oponašate. Pored onih na vlasti, ta igra odgovara i onima koji sebe nazivaju revolucionarima, koji bi hteli da izgrade neku novu državu. „Nema političke vlasti bez oružane sile“, bila je glavna režimska parola u ne tako davnoj prošlosti. A oružana sila nije samo hijerarhijska i autoritarna organizacija; to je predstava o sukobu između države i neke oružane grupacije, u kojoj bi svi mi trebalo da budemo posmatrači, bezopasni simpatizeri, spremni da se okupe oko jednog ili drugog protivnika, gde onaj jači – država – na kraju svakako pobeđuje.

Zajednički teren te scenske bitke jesu žrtvovanje i parole, specijalizacija i ideologija. To je odsustvo svake radosti i autonomije, negacija svakog strastvenog subverzivnog projekta. To je razdvajanje koje se sprovodi između svakodnevnog života i promene postojećeg, fragmentacija celine i njena zamena navodnim središtem – izokrenutom slikom sebe – koje treba osvojiti i suprotstaviti mu se. Nema političke vlasti bez oružane sile. Tačno. Ali, šta je sa anarhistima? Ako treba uništiti samu političku vlast, šta ćemo sa oružanom silom? Ništa. Ili, još bolje, od nje se može napraviti negativno merilo doslednosti sopstvene teorije i prakse.

Čini se da su takva razmatranja vezana za stanje u Italiji tokom sedamdesetih godina XX veka, koje se od tada promenilo. To se danas naziva „vežbom iz istorijskog pamćenja“. Ipak, ona se ponovo nameću, naspram mahinacija – lakrdijaških isto koliko i sramnih – glavnog tužilaštva iz Rima. Ako ta sudska konstrukcija ima za cilj samo represiju nad uhapšenim anarhistima i, šire gledano, nad svima koji su se našli pod istragom, onda bi rasprava o tome trebalo samo da demaskira očigledno apsurdne sudske optužnice. Ali, nije reč samo o tome. Sudije dobro znaju da anarhistička organizacija o kojoj govore ne postoji. Oni znaju da se model „oružane grupe“ – koji su pronašli u ogledalu – ne može primeniti na odnos koji postoji između anarhista. Kada se pojedinci sretnu na osnovu svojih afiniteta, počevši od svojih razlika, i počnu da razvijaju inicijative bez formalnog jedinstva, kada počnu da se sami organizuju, ali nikada na neki krut i vertikalni način, onda ti pojedinci nikada ne mogu biti „oružana grupa“. I to ne zato što odbacuju tajno udruživanje

(iako i to odbacivanje nešto govori) već zato što ne pristaju da budu regrutovani u neku strukturu – s ma kojim akronimom ili programom – koja od oružanog sukoba pravi nešto odvojeno od subverzije celine. Sve to se ne menja kada se neki anarhista, pojedinačno, preuzimajući svu odgovornost na sebe, lati oružja. Naprotiv, čak i ako zamislimo da su se svi ti ljudi koji su sada pod istragom ili čak svi anarhisti na svetu – pored pisanja, raspravljanja, vođenja ljubavi, distribucije letaka, vredanja gazdi, napuštanja posla i pljačkanja robe – latili oružja, to od njih opet ne može napraviti „oružanu grupu“. Vlast je ta kojoj je potrebna takva izmišljotina. Ali, kao što sam rekao, to nije jedino pitanje koje se ovde postavlja. Ograničiti se na to, znači samo delimično razumeti represivni projekat države.

Ono što sudije ponovo pokušavaju da afirmišu jeste iluzija da se s one strane preživljavanja i čekanja, kao jedina opcija, nalazi oružana organizacija. Na taj način spektakl sukobljenih strana, sam po sebi prilično istrošen, izbacuje iz igre svaki insurekcionistički pristup. Ako je svako ko želi pobunu prikriveni lenjinista (policijska teorija duplog dna pravi je biser u tom pogledu), onda promena – osim ako ne želi da ispadne „teroristička“ – mora biti postepena, ukratko, demokratska. Tu smo znači. Od neposrednog cilja, da se nekoliko desetina anarhista drži u zatvoru što je duže moguće, ta konstrukcija stremi nečemu mnogo važnijem, brianju svake subverzivne tenzije, svakog napada na državu i kapital. To pogađa sve i nijedan anarhista se ne može smatrati bezbednim. Srećom, pobuna nije ono u šta organi represije veruju.

U svetu u kojem se sile dominacije i otuđenja sve više sjedinjuju, u kojem su robna proizvodnja, totalna kontrola prostora, reklamno fabrikovanje lažnih potreba i sistematsko negiranje želje, sastavni delovi jedinstvenog procesa – u tom svetu terora – pobuna postaje sve konkretnija i celovitija i odiše sve većom radošću nestrpljenja. Od trenutka kada su rad i klasa, hijerarhija i društvene uloge, ostali bez centra, nestao je i centar na koji se moglo udariti. Upravo to je razlog zašto gospodari razdvajanja žele da nas zatvore u grupu, da stvarnu promenu zamene lažnim slikama.

Revolucionarni projekat je ili zajedničko kretanje ka ostvarenju svakog pojedinca ili nije ništa. On je ili neposredno uzdizanje radosti življenja, kako je to govorio Furijski, ili prevara. Svako ko se postavlja kao

specijalista za oružanu borbu jeste neprijatelj. U meri kojoj je svesna i strastvena subverzivna promena bogatija, utoliko oružana borba postaje manje presudna. *Pasivnost* je ta koja stvara oružanu organizaciju i *vice versa*. To je samo izokrenuta teorema države. Lažna potreba za oružanom grupom nastaje iz političke i sindikalne kontrole, iz reformističkog ukrašavanja bede svakodnevnog života. Iz praktične teorije pobune rađa se kreativna akcija, poezija života, koja likvidira poslušnost prema gazdama i povezuje, u razlikama i u oružju, sve oni koji su protiv vlasti, žrtvovanja i dosade. I ta oružana želja okreneće ovaj svet naglavačke.

Kao što vidite, gospodo suci, igra je mnogo ozbiljnija.